

Lucie Bicanové

Kostel Jména Panny Marie v Lomci

Stavební historie, funkce a výzdoba

Kostel Jména Panny Marie v Lomci je důležitým uzlem v síti poutních míst jihočeského regionu. Jeho architektura patří k typu, který se váže na drobné sakrální stavby v hornoitalských „sacri monti“ 16.-18. století. Jeho autor není znám, připsání Janu Blažejí Santinimu-Aichlovi je nepochopením jeho uměleckého profilu. Lomecké poutní místo s kostelem je Buquouyskou fundací a v jejích okruhu je nutné hledat odpověď na otázku inventora stavby.

V úvodu své bakalářské práce Lucie Bicanová nastínila rozvrh své práce, avšak zcela opomněla přinést kritický přehled použité literatury. V první kapitole (2-2.1.) informuje čtenáře o geografických a geologických danostech poutního místa, seznámí ho s půdorysem, rozměry a architekturou, výzdobou a inventářem kostela.

Následuje pojednání o rodině Buquoyů a jejich hospodaření odvozené z genealogické literatury o tomto významném jihočeském rodu raného novověku, a které je samo o sobě poutavým čtením, nemá však s výjimkou úseku o fundatorovi kostela a jeho choti, žádný vztah k námětu bakalářské práce a vzbuzuje dojem rozpačité „vycpávky“ textu. Neplatí to o prezentaci stavební činnosti rodiny či strategii Buquoyů při tvorbě „posvátných míst“ barokní krajiny.

Promyšlená skladba Buquouyských poutních míst, architektotonicky nejednotná a umělecky disparátní a nevyrovnaná kvalitou by si zasloužila hlubší ponor do monografické literatury.

Ve 4. kapitole se Lucie Bicanová znovu vrací k lomeckému poutnímu kostelu, pojednává legendární milostnou soškou Panny Marie, a prezentuje stavební historii kostela včetně jeho pozdějších přestaveb. Pro historii stavby závažnou listinu z věžnice makovice Lucie Bicanová sice uvádí, ale bylo by lepší ji ocitovat in extenso, aby mohl čtenář její obsah nezávisle posoudit. V této části své práce autorka opakuje nekriticky údaje z průvodcovské

litaratury. Odkazy na španělské vzory pro lomecký kostel a jeho inventář jsou zcela irrelevantní a tvrzení, že baldachýnový lomecký oltář se nachází pouze v Římě a ve španělské Vittorii, nemůže být bráno vážně.

Pojednání o malířské výzdobě kostela, navíc ozřejmené vysvětlujícími legendami, neopouští půdu ikonografického popisu a zjištění, že fresky „patří k dobře provedeným pracím“ a že jsou dobře zachované, je pro umělecko-historické pojednání nedostačující.

Po zajímavém vylíčení osudů poutního místa a jeho působení Lucie Bicanová přistupuje k otázce autorství kostela. Oprávněně vylučuje autorství Santiniho, navržené kdysi H. G. Franzen, a protože archivní prameny nám zatím jiného architekta nenabídlly, tak bude tvůrčí podíl stavebníka Filipa Emanuela Buquoye na projektu a realizaci lomeckého poutního kostela patrně nejpravděpodobnější hypotézou.

Bakalářskou práci Lucie Bicanové **doporučuji** přes shora uvedené výtky **k obhajobě** a hodnotím známkou „dobře“.

12. 6. 2014

